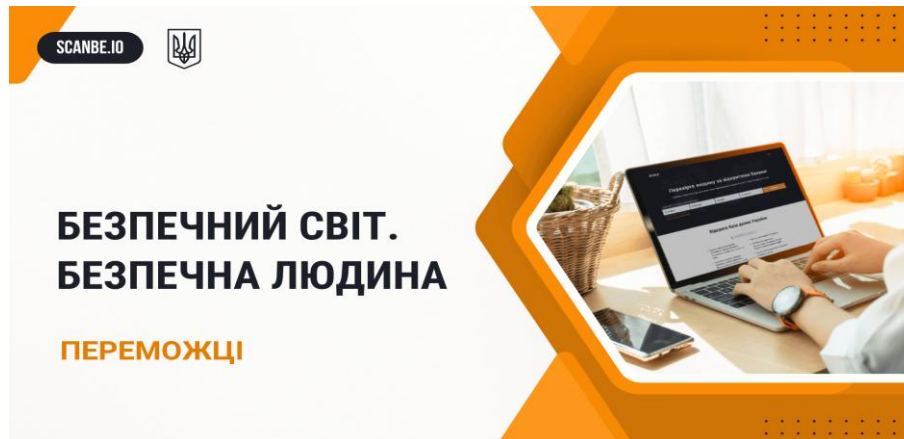

Учать у грантовому конкурсі

на тему: «Безпека людини. Чому це важливо та які існують способи її забезпечення»

Робота переможця <https://scanbe.io/articles/scholarship-final>

Буяло Діана,

здобувачка першого (бакалаврського) рівня освіти

Науковий керівник: Цигановська Наталія, ст. викладач

Харківська державна академія культури, м. Харків, Україна

КІНОТЕРАПІЯ ПРОТИ БУЛІНГУ: ФОРМУВАННЯ ПСИХОЛОГІЧНО БЕЗПЕЧНОГО СЕРЕДОВИЩА

Кіно — це особливий інструмент, який проникає в свідомість людей, особливо молоді, і робить це не лише як розвагу, а й як виховний засіб, формуючи цінності, що важливі для всього людства, і спонукаючи до змін у власному житті. Ті, хто стоїть за створенням фільмів — режисери, сценаристи, актори, оператори — можуть використати кінематографічний простір як потужну зброю у боротьбі з булінгом і в забезпеченні психологічної безпеки. Їхня місія виходить за межі простого розповідання історій: через них вони прагнуть навчити глядача співчуттю, розумінню і людяності. Творчі особистості часто помічають те, що інші залишають у тіні: біль відчуженої дитини, сумнів у власних силах, страх залишитися справжнім собою. Саме тому кінематографісти мають унікальну можливість підняти тему булінгу через мову

мистецтва. За допомогою візуальних образів, звуків, музики та акторської гри вони передають, що переживає людина, яку принижують чи ігнорують. Такий емоційний досвід глядача відкриває глибше розуміння наслідків жорстокості і підкреслює цінність доброти.

Фільм часто виявляється справжнім дзеркалом, що відбиває суспільні процеси. У художньому чи документальному кіно творець може не лише показати сам факт булінгу, а й розкрити його корені — страх, заздрість, самотність. Візьмемо, наприклад, «Сферу»: завдяки замкненому простору та психологічній напрузі між персонажами піднімаються теми недовіри, внутрішнього страху й конфлікту, що нагадують механізми соціального тиску. Хоча сюжет належить до фантастики, його можна розглядати як якісний приклад булінгу й соціального тиску: герої піддаються постійному страху осуду, поступово освоюючи діалог, підтримуючи один одного і разом шукаючи спільні рішення, здатні, в сукупності, переоформити сьогодення. Така розповідь розкриває, що навіть у найскладніших умовах взаємна підтримка і взаєморозуміння можуть сформувати психологічно безпечну атмосферу.

Режисерів навчають інструментам кіно, якими можна підкреслити емпатичний настрій: крупні плани облич вловлюють найтонші емоції, музика — передає внутрішній стан персонажів, а кольорова гама кадру підсилює відчуття ізоляції або тепла. Усе це — цілісний набір засобів, якими творча людина користується не лише для того, щоб вказати на проблему, а й щоб запросити глядача пережити її в усій її глибині.

Отже, завдяки такому художньому підходу люди починають задумуватись над власною поведінкою, вчать відкидати байдужість. Я мрію створювати саме такі фільми — ті, після яких глядач виходить із залу трохи іншою людиною. Мені хочеться, щоб моя творчість ставала простором безпеки, де кожен може побачити, що його біль важливий, а добро — не слабкість, а сила. Для мене режисура — це не лише професія, а стиль життя, що вимагає чесності перед собою і глядачем. Я відчуваю, що справжній фільм народжується тоді, коли творець не боїться показати власну вразливість і через неї — підтримати інших. Поза межами професійного кінематографа митці можуть створювати соціальні ролики, короткометражні фільми, проекти за участі підлітків, у яких саме діти діляться своїм досвідом. Це вже не просто зйомка — це акт психологічної підтримки. Через творчість люди виражають емоції, звільняються від страхів і поступово розкривають у собі справжню особистість.